

"I don't know the key to success, but the key to failure is trying to please everybody" - Bill Cosby

มีนักจิตวิทยาหลายคนบอกว่าสิ่งพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนต้องการนอกเหนือไปจากปัจจัยสี่ ก็คือความรักและการยอมรับในสังคม ซึ่งนั่นอาจเป็นสาเหตุว่าทำไมบางคนถึงได้พยายามอย่างเหลือเกินที่จะทำดีกับทุกคน เพราะเชื่อว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้ตนเป็นที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับ

แต่จะมีกี่คนที่ได้ตามที่หวังครับ?

ผมว่ามันอาจฟังดูโหดร้าย แต่ในความเป็นจริงนั้น เราอาจจะทำให้คนบางคนพึงพอใจได้ในบางเวลา แต่เราไม่สามารถทำให้ทุกคนพอใจได้ตลอดเวลา ดังนั้น หากวันนี้คุณกำลังทำงานอะไรสักชิ้นหนึ่ง และต้องการหาคนมาช่วยติชม ไม่ต้องมองที่ไหนไกล นักวิจารณ์ที่สามารถให้ความเห็นที่จริงใจและตรงไปตรงมาที่สุด อยู่ใกล้ ๆ แค่นี้เอง

ก็ตัวคุณเองไงครับ!

ผมว่ามีหลายคน ที่พอว่างเมื่อใดก็มักจะสอดส่ายสายตาดูว่าคนอื่นเขาทำอะไรกันอยู่ แล้วก็เริ่มวิจารณ์ บางครั้งก็เป็นการดีเพื่อก่อ บางครั้งก็แค่อยากจับผิดนิด ๆ หน่อย ๆ แก่แข็ง แต่หากเรามีเวลามากพอในการวิจารณ์งานคนอื่น เราก็น่าจะมีเวลาวิจารณ์งานของตัวเองด้วยนะครับ

ความจริง ถ้าใจกว้างพอ เราน่าจะวิจารณ์ตัวเองได้ดีกว่าใคร ๆ เพราะทำงานนั้นมากับมือ รู้ความเป็นไปตั้งแต่ต้น แต่ปัญหาคือเรามักจะหาเหตุผลาเอียงเข้าข้างตัวเองเสมอ จนบางทีก็ทำให้มองไม่เห็นข้อผิดพลาด ครั้นจะถามความเห็นจากใครสักคน จิตใต้สำนึกก็อาจกำหนดให้เลือกถามเฉพาะคนที่เขา (ดูเหมือน) ใจดีหน่อย เพราะรู้อย่างไรเสีย เขาก็จะเลือกพูดแต่สิ่งที่ดี ซึ่งท้ายที่สุดแล้ว เราก็จะได้ยินแต่ "คำชม" โดยไม่มี "คำติ" ให้สะท้อนใจ

แต่การหัดวิจารณ์ตัวเองอย่างตรงไปตรงมา จะทำให้เราเรียนรู้ข้อผิดพลาดของตัวเองได้ดีที่สุด ก่อนที่จะถามความเห็นคนอื่น เราน่าจะถามตัวเองว่างานที่ทำไปนั้นมีช่องโหว่ตรงไหนรีเปลา พอหันไปถามคนอื่น แทนที่จะถามว่า "ชอบมั๊ย" "ดีมั๊ย" ก็ให้ถามว่า "งานนี้ยังมีข้อบกพร่องตรงไหนบ้าง" เพื่อจะได้พืดแบ็คที่ช่วยให้เราคิดอะไรได้รอบคอบขึ้น

แต่เมื่อถึงเวลาต้องตัดสินใจก็ให้ระลึกไว้เสมอว่า ผลที่ได้ย่อมมีทั้งคนชอบและคนชัง เพราะโอกาสที่จะทำให้ใครบางคนไม่พอใจนั้นมียอยู่เสมอ แต่อย่าลืมนะว่า ทุกครั้งก่อนที่เราตัดสินใจทำอะไรลงไป เราได้เลือกแล้ว และต้องยอมรับผลที่จะตามมา

ผมเชื่อว่าพวกเราทุกคนต่างเคยทำพลาดกันมาทั้งนั้น แต่จะมีประโยชน์อะไรที่จะนั่งทอดอาลัย สิ่งที่เราควรทำคือ ขอบคุณสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะป็นก้อนหิน หรือ ดอกไม้ ก็ขอให้น้อมรับไว้ เพราะมันคือบทเรียนที่สอนให้เราเข้าใจอะไร ๆ ได้มากขึ้น

หากทำผิดพลาดก็หาทางแก้ไข และที่สำคัญ พยายามอยู่กับปัจจุบันครับ สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว แม้จะเพิ่งผ่านไปเมื่อ 1 นาทีก่อน ก็ถือว่าเป็นเรื่องในอดีต เราต้องมีชีวิตอยู่กับ "นาที" นี้ที่เรามีอยู่ในมือ และทำ "นาที" นี้ให้ดีที่สุดต่างหาก

อย่าเสียเวลานั่งจมอยู่กับความรู้สึกผิด อย่าโทษตัวเองว่าบกพร่องอย่างแรงที่ทำให้คนอื่นไม่พอใจ เพราะยิ่งคิดก็จะยิ่งเครียด บอกตัวเองไว้ว่า "ไม่มีใครพอใจ "อะไร" หรือ "ใคร" ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอกครับ

เมื่อคิดดีแล้ว เลือกแล้ว และตัดสินใจลงมือทำแล้ว ก็ขอให้หนักแน่นกับการตัดสินใจของตัวเอง อย่าปรับโนนแตงนี่เพียงเพื่อให้ทุกคนพอใจ เพราะท้ายที่สุดแล้ว ผลงานที่ออกมาอาจไม่เป็นที่พอใจของใครเลยสัก

คนรวมทั้งตัวคุณเอง แต่ให้ฟังทุกความเห็นและเลือกรับสิ่งที่เป็นประโยชน์ไว้เป็นแง่คิดในการพัฒนาตัวเอง
ต่อไปจะดีกว่าครับ.